

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПРВА СЕКЦИЈА

ПРЕДМЕТ СУЛЕЈМАНИ против РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Апликација бр. 74681/11)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

28 април 2016 година

Оваа пресуда ќе стане конечна под околностите поместени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени

Во предметот Сулејмани против Република Македонија,

Европскиот суд за човекови права (Прва Секција), заседавајќи во совет составен од:

Ledi Bianku, *Претседател*,
Мирјана Лазарова Трајковска,
Kristina Pardalos,
Linos-Alexandre Sicilianos,
Robert Spano,
Armen Harutyunyan,
Pauliine Koskelo, *судии*,

и Abel Campos, *регистратор на секција*

Заседавајќи на седница без присуство на јавност на 29 март 2016 година, ја донесе следната пресуда, која беше усвоена на тој датум:

:

ПОСТАПКА

1. Предметот започна со апликација (бр.74681/11) против Република Македонија, поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи (“Конвенцијата“) од страна на македонски државјанин, г-н. Осман Сулејмани (“апликантот”), на 2 декември 2011 година.

2. Апликантот беше застапуван од г- н. Б.Пандовски, адвокат од Скопје. Владата на Република Македонија (“Владата“) беше застапувана од нејзиниот агент, г-н. К. Богданов.

3. Апликантот се жали според Член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата за конфискување на неговото возило во кривична постапка против трето лице.

4. На 2 октомври 2014 година, жалбата според член 1 од Протокол 1 беше доставена до Владата и остатокот од жалбата беше прогласен за недопуштен согласно Правило 54 став 3 од Правилата на Судот.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

5. Апликантот е роден во 1958 година и живее во Тетово.

6. На 12 април 2006 година, апликантот склучил купопродажен договор со Ш.А., за купување на камион-мешалка за бетон

(“возилото“) за еквивалент на 5.000 евра во македонски денари. На 15 мај 2007 година апликантот го додал возилото во неговата фирма.

7. На 6 октомври 2008 година, Министерството за внатрешни работи привремено го одзело возилото и неговата сообраќајна дозвола од апликантот со цел да се изврши проверка на шасијата на возилото. Била издадена потврда за привремено одземени предмети.

8. На 1 февруари 2010 година, Основниот Суд Струга (“основниот суд“) го ослободил лицето Ш.А. од обвинението за фалсификување исправа во врска со бројот на шасија на возилото и го отфрлил обвинителниот акт поднесен од јавен обвинител против лице И.С. Судот за време на постапката констатирал дека не било утврдено дека Ш.А. го променил бројот на шасијата на возилото. Согласно член 102 став 3 од Законот за кривична постапка (видете точка 18 подолу), судот понатаму го советува апликантот кој барал надомест на штета во кривичната постапка, да покрене тужба во посебна граѓанска постапка пред граѓански суд. На 21 јули 2010 година пресудата станала правосилна.

9. На 16 ноември 2010 година, апликантот побарал враќање на возилото во негова сопственост од основниот суд.

10. На 3 декември 2010 година, основниот суд ги разгледал доказите од апликантот кој тврдел дека го купил возилото од Ш.А. за 25.000 евра. Понатаму, тој тврдел дека во тоа време не можел да знае дека бројот на шасија на возилото бил фалсификуван.

11. На 6 декември 2010 година, основниот суд, врз основа на член 100-а (3) од Кривичниот Законик (“Законикот”, видете точка 17 одолу), констатирал дека не постоела основа за конфискација на возилото на апликантот. Апликантот не знаел, ниту пак можел да знае дека возилото било употребено за извршување на кривично дело. Судот исто така наредил сообраќајната дозвола да му биде вратена на апликантот.

12. На жалба на јавен обвинител, на 24 јануари 2011 година, Апелациониот Суд Битола (“апелациониот суд“) ја поништил таа. Врз основа на член 100-а (2) од Законикот, апелациониот суд утврдил дека шасијата на возилото била фалсификувана и дека тоа возило, во интерес на јавната безбедност не може да биде прогласено дека е во возна/исправна состојба. Понатаму се повикал на член 100-а (3) од Законикот и му наредил на основниот суд да процени дали продолжената употреба на возилото би претставувало кривично дело “употреба на фалсификувана јавна исправа“ (видете точка 17 подолу).

13. На 22 февруари 2011 година, основниот суд ја отфрлил жалбата на апликантот и наредил одземање на возилото и неговата сообраќајната дозвола. Се повикал на член 100-а (2) и (3) од Законикот и констатирал дека бројот на шасијата на возилото бил фалсификуван и дека возилото може да се употреби за извршување на кривично дело.

Поради таа причина, како и поради безбедност на патиштата, било неопходно да се одземат возилото и неговата сообраќајна дозвола. Исто така судот се повикал и на член 532(1) од Законот за Кривична постапка (видете точка 18 подолу) и утврдил дека и покрај фактот што против апликантот не се воделе постапки и не бил осудувано лице, било неопходно да се одземе возилото поради општи безбедносни причини.

14. На 11 март 2011 година, апликантот се жалел дека основниот суд погрешно го применил членот 100-а(2) и (3) од Законикот и дека тој не знаел дека возилото било употребено за извршување на кривично дело.

15. На 19 мај 2011 година, апелациониот суд ја отфрлил жалбата и ја потврдил одлуката на основниот суд. Релевантниот дел од одлуката е наведен како што следува:

“Жалбените[Наводи], [имено] дека основниот суд не ги утврдил решавачките факти во однос на [убеденоста] дека [апликантот] не знаел дека бројот на шасијата бил фалсификуван, кој бил одлучувачки, се неосновани. Конкретно, вистина е дека [апликантот] не знаел дека бројот на шасијата е фалсификуван, како резултат на кое [тој] го регистрирал возилото како негов последен купувач, [нему му] била издадена возачка дозвола и [тој] платил голема сума пари. Како и да е, [она што е] примарно според член 100-а (2) од [Кривичниот Законик] е дека предметите кои биле наменети за [извршување] кривично дело или биле употребени за извршување на кривично дело ќе бидат одземени без оглед на тоа што истите не се во сопственост на сторителот или што тие се во сопственост на трето лице, доколку општата безбедност, јавното здравје или етиката така налагаат...

Фактот што [апликантот] не знаел дека бројот на шасијата бил фалсификуван не значи дека се исполнети условите од членот 100-а(3), туку дека основниот суд точно констатирал дека употребата на возилото со така фалсификуван и броеви ќе влијае врз безбедноста на јавниот сообраќај, па поради тоа и врз интересите на општата безбедност. ”

16. Се чини дека последната одлука му била врачена на апликантот на 2 јуни 2011 година.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ПРАВО И ПРАКСА

A. Кривичен Законик 2004 (Службен Весник бр.19/2004, 30 март 2004 година)

17. Релевантните одредби гласат:

Член 100-а

“(1) Никој не може да ги задржи или присвои предметите што настанале од извршување на кривично дело.

(2) Од сторителот на кривичното дело ќе се одземат и предметите што биле наменети или се употребени за извршување на кривичното дело без оглед дали се негова сопственост или сопственост на трето лице ако тоа го бараат интересите на општата безбедност, здравјето на луѓето или причините на моралот.

(3) Предметите што се употребени или биле наменети за извршување на кривичното дело може да се одземат ако постои опасност повторно да бидат употребени за извршување на кривично дело. Нема да се одземат предмети што се во сопственост на трето лице, освен ако тоа знаело или можело и било должно да знае дека се употребени или биле наменети за извршување на кривично дело.

(4) Судот ќе донесе одлука за одземање на предмети во постапка определена со закон и кога од фактички или правни пречки не е можно водење на кривична постапка спрема сторителот на кривичното дело.

(5) Со примена на оваа мерка не се засега правото на трети лица за надоместок на штетата од сторителот на кривичното дело.

...”

Член 380

“(1) Тој што како доказ во правниот сообраќај ќе употреби исправа, книга или спис за кој знае дека се неистинити, ќе се казни со парична казна или со затвор до три години..”

Б. Закон за Кривична Постапка 1997 (пречистен текст)

18. Релевантните одредби гласат:

Член 102

“... ”

(3) Кога судот донесува пресуда со која се обвинетото лице се ослободува од обвинение, или со кое обвинението се одбива или се запира постапката, судот ја советува оштетената страна да го бара својот надомест на штета во граѓанска постапка ...

...”

Член 532

“(1) Предметите кои мора да бидат одземени според Кривичниот Законик, исто така ќе бидат одземени кога кривичната постапка не завршува со пресуда со која обвинетиот е осуден.“

В. Закон за Облигациони односи 2001

19. Релевантните одредби гласат:

ОДГОВОРНОСТ ЗА ПРАВНИТЕ НЕДОСТАТОЦИ**Правни недостатоци****Член 496**

- (1) Продавачот одговара ако врз продадениот предмет постои некое право на трет што го исклучува, намалува или ограничува правото на купувачот, а за чие постоење купувачот не е известен, ниту се согласил да го земе предметот оптоварен со тоа право.
- (2) Продавачот на некое друго право гарантира дека тоа постои и дека нема правни пречки за неговото остварување.

Известување на продавачот**Член 497**

Кога ќе се покаже дека трето лице полага некое право врз предметот, купувачот е должен да го извести продавачот со тоа, освен ако тоа на продавачот веќе му е познато и да го повика во разумен рок да го ослободи предметот од правото или претензијата на трет или кога предмет на договорот се предмети определени според родот, да му испорача друг предмет без правен недостаток.

Санкции на правните недостатоци**Член 498**

- (1) Ако продавачот не постапи според барањето на купувачот, во случај на одземање на предметот од купувачот, договорот се раскинува според самиот закон а во случај на намалување или ограничување на правото на купувачот, купувачот може по свој избор да го раскине договорот или да бара сразмерно намалување на цената.
- (2) Ако продавачот не го задоволи барањето на купувачот во разумен рок да го ослободи предметот од правото или претензиите на трет, купувачот може да го раскине договорот ако поради тоа неговата цел неможе да се оствари.
- (3) Во секој случај купувачот има право на надомест на претрпената штета....”

D. Релевантна домашна судска пракса

20. Владата се повикува на ставот на Врховниот Суд од одлука Гзз.бр. 51/06 од 31 јануари 2007 година, каде Врховниот Суд констатирал дека продавачот на возилото бил одговорен за правниот недостаток, без оглед на тоа дали тој бил свесен или не бил свесен за тој правен недостаток. Доколку, како последица на тој правен недостаток возилото било одземено до купувачот, купопродажниот договор е законски раскинат и купувачот има право на надомест за претрпената штета. Во конкретниот случај, Врховниот Суд ги поништил пресудите на пониските судови во однос на возило кое било одземено во Бугарија поради внесени неконзистенти податоци во релевантните документи на возилото и на оние нанесени врз шасијата, врз основа на што било одлучено дека возилото било украдено.

21. Понатаму, Владата поднела копии од четири правосилни пресуди од Апелационен Суд Битола (*КСЖ.бр.-105/10* од 18 октомври 2010 година, *КСЖ.бр.-8/12* од 24 јануари 2012 година, *КСЖ.бр.-130/12* од 20 септември 2012 година и *КСЖ.бр.-16/13* од 5 февруари 2013 година). Во сите тие случаи, возилата со променети броеви на шасија биле одземени, и покрај фактот што никој не бил сметан за одговорно лице и не бил осуден (обвинетиот или бил ослободен од обвинение или постапката против него била прекината). Во петтиот случај, *КСЖ-26/14*, на 6 февруари 2014 година било одземено возило со изменет број на шасија, без каква било информација во однос на исходот на кривичната постапка вповрзана со таа конфискација.

ПРАВОТО

НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 1 ОД ПРОТОКОЛ БР. 1 КОН КОНВЕНЦИЈАТА

22. Апликантот се жали за одземање на неговото возило. Се повикува на член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата, кој гласи:

“Секое физичко или правно лице има право на мирно уживање на својот имот. Никој не може да биде лишен од својот имот, освен во јавен интерес и под услови предвидени со закон и со општите принципи на меѓународното право.

Претходните одредби не навлегуваат во правото на државите да донесуваат закони кои ги сметаат за неопходни за регулирање на користењето на имотот согласно општиот интерес или заради сигурно плаќање на данокот, другите придонеси и парични казни..”

А. Допуштеност

23. Владата тврди дека апликантот не ги искористил сите домашни правни лекови. Поконкретно, и покрај тоа што му било укажано од домашните судови и истиот бил претставуван од адвокат, апликантот не покренал граѓанска постапка согласно Законот за Облигациони Односи против лицето Ш.А. за надомест на цената на возилото и за надомест на претрпена штета.

24. Апликантот тврди дека бил спречен да бара надомест на штета во граѓанска постапка против лицето Ш.А., бидејќи истото подоцна било ослободено од обвиненијата.

25. Судот потврдува дека правилото за искористување на сите домашни правни лекови ги обврзува оние кои го претставуваат својот

случај и покренуваат постапка против Државата пред меѓународни судски органи прво да ги искористат сите можни правни лекови од домашниот правен систем. Апликантите се единствено должни да ги искористат домашните правни лекови кои се ефективни и соодветни за поправање на наводната повреда. Поконцизно, единствените правни лекови кои членот 35 став 1 од Конвенцијата ги налага се оние кои се поврзани со наводните повреди и кои истовремено се достапни и доволни (*види Андоноски против Република Македонија бр. 16225/08, § 22, 17 септември 2015 година*).

26. Во конкретниот случај, Судот констатира дека суштината на жалбените наводи на апликантот се однесуваат на одземањето на возилото од страна на државните институции. Во тој смисол, Судот забележува дека откако возилото било привремено одземено од апликантот, истиот побарал возилото да биде вратено во негова сопственост (видете точка 9 погоре). Првостепениот суд го одбил жалбеното барање и наредил трајно одземање на возилото. Апликантот се жалел против одземањето пред Апелационен суд, кој бил надлежен да ја отфрли или преиначи наведената наредба. Поради тоа, Судот смета дека апликантот искористил соодветно средство за да ја оспори наредбата за одземање. Посочува кон тврдењето на Владата дека апликантот можел да покрене граѓанска тужба против лицето Ш.А: во контекст на пропорционалноста на мерката (види точка 41 подолу; исто така види Андоноски, цитиран погоре, став 23).

27. Со оглед на горенаведеното, Судот смета дека приговорот на Владата во однос на неисцрпување на правните средства треба да биде отфрлен.

28. Понатаму, Судот забележува дека жалбата не е очигледно неоснована според член 35 став 3 (а) од Конвенцијата. Исто така забележува дека по ниту еден основ не е недопуштена. Поради тоа, мора да биде прогласена за допуштена

В. Основаност

1. Поднесоци од странките

29. Апликантот се жали дека домашните судови погрешно го примениле членот 100-а (2) од Кривичниот Законик, со оглед на тоа што возилото не било одземено од сторителот (како што е наведено во тој член), туку од трето лице, им ено, апликантот. Тој законски стекнал

право на сопственост врз возилото и согласно закон го регистрирал. В оилото не било средство за извршување кривично дело, бидејќи немало прекшок. Целта можела да биде постигната со одземање на сообраќајната дозвола на возилото. Ова би му овозможило да го искористи возилото за резервни делови.

30. Владата тврди дека возилото било одземено согласно важечките законски одредби, кои биле прецизни и предвидливи. Според домашното право, постојат две категории одземање: задолжително (според член 100-а став 1 и 2 од Кривичниот Законик) и опционално (согласно член 100-а став 3 од Законикот). Според членот 532 став 1 од Законот за кривична постапка, предметите кои се предмет на задолжително одземање можат да бидат одземени дури и кога кривичните постапки не се завршени со осудување. Владата понатаму укажува на доставената судска пракса (види точка 21 погоре) на Врховниот Суд во предмети со датуми како пред, така и по случајот на апликантот, кое покажува дека возила со фалсификувани броеви на шасија биле одземени во сите инстанци од лица кои ниту имале право за сопственост врз возилата, ниту пак биле осудени како сторители во кривични постапки.

31. Владата понатаму тврди дека оспорената мерка имала за цел заштита на општата безбедност и начелото за правна сигурност, бидејќи возило со фалсификувана шасија не може да биде предмет на транскација во правниот промет ниту пак може да биде употребувано на јавни патишта. Оваа мерка била понатаму пропорционална на целта и не постоеле алтернативни начини на постигнување на истата. Државите имаат широко поле на слободна процена во слични случаи. Апликантот не покренал граѓанска постапка за надомест на штета против лицето од кое го купил возилото.

в2. Проценка на Судот

(а) Општи начела

32. Меѓу страните е неспорно дека наредбата за одземање резултирала во попречување на правото на мирно уживање на апликантот врз неговата сопственост. Останува да биде утврдено дали мерката била опфатена во првиот или вториот параграф на таа одредба од Конвенцијата.

33. Судот повторно потврдува дека членот 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата се состои од три правила: прво правило, содржано во првата реченица на првиот параграф се однесува на општата природа и

го искажува начелото на мирно уживање на сопственоста; второ правило, содржано во втората реченца од првиот параграф се однесува на лишувањето од сопственост и условите под кои тоа настанува; третото правило, наведено во вториот параграф потврдува дека Државите имаат право, меѓу останатото, да ја контролираат употребата на сопственоста во согласност со општите интереси. Второто и третото правило, кои се однесуваат на специфични случаи на попречување на правото на мирно уживање на сопственоста, мора да бидат интерпретирани земајќи го предвид општото начело, кое е наведено во првото правило (види, меѓу многуте други власти *Hábcenzius v. Унгарија*, бр. 44473/06, § 27, 21 октомври 2014 година; *Rummi v. Естонија*, бр. 63362/09, § 101, 15 јануари 2015 година; и *Veits v. Естонија*, бр. 12951/11, § 69, 15 јануари 2015 година).

34. Судот, во конкретниот случај констатира дека одземањето на возилото претставувало трајна мерка која наложила конечно префлање на правото на сопственост. Како и да е, Владата тврди дека апликантот може да биде обештетен за неговата загуба од страна на домашните органи (спореди *Андоноски*, цитиран погоре, став 30). Судот смета дека мерката се сведува на контрола на употреба на имотот во смисла на вториот параграф на членот 1 од Протокол 1 (види *Milosavljev v. Србија*, бр. 15112/07, § 53, 12 јуни 2012 година; исто така, види *Varvara v. Италија*, бр. 17475/09, § 83, 29 октомври 2013 година).

(b) Усогласеност со член 1 од Протокол бр. 1

(i) Наводна незаконитост на наредбата за одземање

35. Судот потврдува дека согласно член 1 од Протокол 1 какво било попречување од страна на државен орган врз мирно уживање во имотот мора да биде законито (види *Iatridis v. Грција* [GC], бр. 31107/96, § 58, ECHR 1999-II). Ова значи дека најпрво мерките треба да имаат основа во домашното право (види *Shchokin v. Украина*, бр. 23759/03 и 37943/06, § 51, 14 октомври 2010). Начелото на законитост исто така предвидува применливите одредби од домашното право треба да бидат достапни во доволна мера, прецизни и предвидливи (види *Beyeler v. Италија* [GC], бр. 33202/96, § 109, ECHR 2000-I). Како и да е, Судот има ограничена моќ да проценува усогласеност со домашното право (ibid, § 108).

36. Осврнувајќи се на предметниот случај, Судот забележува дека членот 100-а (2) од Кривичниот Законик, кој служел како основа на наредбата за одземање навистина предвидува дека предметите искористени за извршување кривично дело ќе бидат одземени “од сторителот“ и дека во конкретниот случај, во отсуство на извршна пресуда за споменатото кривично дело, не постоел “сторител“. Како и да е, членот 100-а (4) одредува дека судот исто така ќе издаде наредба

за одземање во постапки одредени со закон кога, поради фактички изли законски пречки не е возможно кривичните постапки да бидат спроведени против сторителот. Во поглед на тоа, Судот припомнува дека судот во прва инстанца го ослободил лицето Ш.А. од обвинението за фалсификување исправа во однос на бројот на шасијата и понатаму, го отфрлил обвинението на јавниот обвинител против извесен И.С. (види точка 8 погоре). Понатаму, Судот забележува дека Владата поднела примери од судската пракса, како одлуки пред, така и после датумот на правосилната одлука за случајот на апликантот, кое покажува дека истите домашни судови константно потврдувале наредби за одземање, дури и во ситуации кога немало “сторители“ (бидејќи немало осудителни правосилни пресуди). Во тој смисол, и имајќи ја предвид неговата ограничена моќ да разгледува усогласеност со домашно право, Судот прифаќа дека толкувањето на членот 100-а (2) од домашните судови било доволно предвидливо. Оспореното попречување на имотните права на апликантот е поради тоа “законско“ во смисла на значењето на членот 1 од Протокол 1.

(ii) *Цел и пропорционалност на попречувањето*

37. Како што Судот потврди во повеќе наврати, попречувањето на право на имот мора да има една или повеќе законски цели. Дополнително, мора да постои разумна поврзаност на пропорционалноста помеѓу употребените мерки и целите кои треба да бидат постигнати. Со други зборови, Судот мора да определи дали бил постигната фер рамнотежа помеѓу условите за општиот интерес и интересите на засегнатите лица. Во поглед на рамнотежа помеѓу целта и правата на апликантот, Судот потврдува дека, кога имотот кој бил искористен незаконски се одзема, таквата рамнотежа зависи од пов еќе фактори, кои го вклучуваат и однесувањето на сопственикот (види *Waldemar Nowakowski v. Полска*, бр. 55167/11, § 50, 24 јули 2012). Нужната рамнотежа нема да биде пронајдена доколку лицето или лицата кои се засегнати требало да сносат личен и преголем товар (види *Andonoski*, цитиран погоре, § 31 и *Waldemar Nowakowski* цитиран погоре, § 47).

38. Судот прифаќа дека попречувањето следело легитимна цел во општ интерес, имено, да се заштити безбедноста на корисниците на патиштата.

39. Што се однесува на рамнотежата помеѓу целта и правата на апликантот, најпрвин Судот забележува дека возилото било одземено во контекст на кривичната постапка против трето лице, имено, лицето Ш.А., од кога апликантот законски го купил возилото. Апликантот не бил обвинет во тие судски постапки. Уште повеќе, од страна на домашните судови било констатирано дека апликантот не бил свесен

дека возилото било искористено за извршување кривично дело (види точка 15 погоре).

40. Како и да е, Судот му дава значителна тежина на фактот што одземеното возило имало фалсификуван број на шасија и не можело да биде пуштено во сообраќај. Според Судот, овој елемент во конкретниот случај се интерпретира како сличен со предметите во кои мерката за одземање била применета за стоки на кои им бил забранет увоз (види *AGOSI v. Обединето Кралство*, пресуда од 24 октомври 1986 година, Серија А бр. 108, во однос на забрана за увоз на златни монети; *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi v. Ирска* [GC], бр. 45036/98, ECHR 2005-VI, во врска со заплена на Југословенски авион кој потпаѓа под режим на санкција). Со оглед на тоа, домашните судови констатирале (види точки 13 и 15 погоре) дека возилото морало да биде одземено во интерес на општата безбедност. Уште повеќе, во жалба апликантот тврдел дека не знаел дека возилото било употребено за извршување на кривично дело. Апелациониот суд експлицитно го земал предвид овој аргумент (види точка 15 погоре) и го балансира интересот на апликантот против задолжителната основа за одземање согласно членот 100-а (2) од Кривичниот Законик која се однесува на општата безбедност на јавноста, имено безбедноста на “корисниците на сообраќајниците во Државата“.

41. Судот сега ќе се осврне на тврдењето на Владата дека апликантот можел да поднесе граѓанска тужба против Ш.А. согласно Законот за облигациони односи (види точка 23 и 26 погоре). Судот смета дек споед релевантното домажно право (види точка 19 погоре), купувачот на предметот со правен недостаток можел да бара надомест на штета од продавачот. Понатаму, како што е покажано преку релевантната домашна судска пракса (види точка 20 погоре), продавачот, (во конкретниот случај Ш.А.), бил одговорен за правните недостатоци дури и кога тој/таа не бил свесен за правните недостатоци во време на склучување на купопродажниот договор. Така, Судот смета дека предметната граѓанска тужба му била достапна на апликантот. Апликантот не го објаснил неговото неподнесување таква тужба. Уште повеќе, тој не спорел дека постоеле некакви пречки за тој да го употреби тој начин или какви било детали (како на пример: смрт или невозможност за пристап до продавачот) кое би го направило истото неефикасно со оглед на фактите на случајот. Последователно на тоа, Судот смета дека во своето св ојство на купувач кој дејствувал со добра волја, апликантот имал правен лек пред граѓански суд од општа надлежност за обезштетување на претрпените штети како резултат на одземање на возилото (види, *mutatis mutandis, С.М. v. Франција* (dec.), бр. 28078/95, 26 јуни 2001 година).

42. Во врска со тоа, Судот исто така констатира дека апликантот очигледно поднел тужба за надомест на штета во кривична постапк

против лицето Ш.А. Кога кривичниот суд го ослободил лицето Ш.А., го советувал апликантот да ја бара таа оштета преку посебна граѓанска тужба пред граѓански суд (види точка 8 погоре). И покрај таквите јасни инструкции, апликантот не го употребил тој начин за поправање на нанесената штета.

43. Во такви околности, Судот смета дека заплената на возилото на апликантот не му наложила преголем товар на апликантот.

44. Соодветно, не постоела повреда на членот 1 од Протокол 1.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ, ЕДНОГЛАСНО,

1. *Ја прогласува* апликацијата според член 1 од Протокол 1 за допуштена;
2. *Одлучува* дека немало повреда на член 1 од Протокол 1 кон Конвенцијата.

Подготвена на англиски јазик и доставена во писмена форма на 28 април 2016 година, според правилото §§ 2 и 3 од Правилникот на Судот.

Abel Campos
Регистратор

Ledi Bianku
Претседател

